

10. fejezet - R. A. B.

A következő hét szinte elröpült. A sok házi feladat, a könyvtári kutatás, az esti okklumencia tanulás, és az éjszakába nyúló bájitaltan jegyzetelés teljesen kitöltötte Harry mindennapjait.

A Félvér Herceg könyvével jól haladt, bár továbbra is az éjjeli órák egy részét áldozta erre a munkára, barátai tudta nélkül. Ennek hála a tanórákon továbbra is jól teljesített, és - bár ez nem igazán hiányzott neki -, Lumpsluck professzor kedvence maradt, Hermione legnagyobb bosszúságára.

Az elalvás előtti okklumencia gyakorlatok segítségével, sokkal jobban bírta a rengeteg tanulást, és a kevés alvás ellenére is minden reggel frissen ébredt. Sokszor büntudatosan úgy érezte, hogy ha korábban is élt volna ezzel a módszerrel, és nem zárkózott volna el a gyakorlástól, most sokkal előrébb tartana.

Órák után minden nap a varázslócsaládok névjegyzékeit és családfáit bújták, ami a könyvtár nyilvános részlegében volt fellelhető. Ginny is segített, akit szintén bevontak a titokzatos R.A.B. keresésébe. Bár csak az utóbbi kétszáz év varázslóit kellett végigbogarászniuk - biztos, ami biztos, ahogy Hermione mondta -, mégis kevés eredménnyel jártak. Meglepő, de általában csak két betű stimmelt. A varázslóvilágban ugyanis az volt szokásban, hogy - hacsak nem volt több azonos nevű a családban - csak egy keresztnévet említettek a legtöbb helyen, a többit csak rituális eseményekkor használták. Már zsongott a fejük a sok névtől, amikor a péntek délután ismét a könyvtárban találta őket.

- Alberta Barbary, Anastasya Bane, Archibald Beby, Albin Roderick Beamish, Roland Bloxam, Regina Bloxam... - Kántálta oda sem figyelve Ron. - Kár, hogy vagy túl régen éltek, vagy már meghaltak.

- Hát igen. Közülük bárki lehet, és egyik sem. Ezzel tényleg nem sokra megyünk.

- Legalábbis ti ezt mondjátok, nekem fogalmam sincs, mit kell keresni a három betűn kívül... - Ginny sértődötten megvonta a vállát.

- Ezt már annyiszor megbeszéltük. Azt hittem, megérted - fordult hozzá halvány szemrehányással hangjában Harry. Mélyen a lány szemébe nézett az asztal fölött, aki végül megenyhült, és beletörődve bólintott.

- Tényleg értem, de nagyon nehéz elfogadnom, hogy veszélyben vagytok, és még csak azt sem tudhatom miért. Hagyjuk, ez már így marad. Most úgyis mennem kell, mert Lunával megbeszéltük, hogy kicseréljük az RBF tételeinket. Majd vacsoránál találkozunk.

- Már csak az utolsó iskolai évkönyvek vannak hátra. Lássunk hozzá, mert sosem végzünk! - bízta a fiúkat Hermione, de ennek ellenére továbbra sem látszott rajtuk a lelkesedés.

- Hermione, ezekben az években már rég kijárták az iskolát a szüleim, Harry szülei és még Piton is! - tiltakozott Ron, mert már meg sem tudta különböztetni a neveket. Minden lapon sült húst és tökös rétest látott az éhségtől.

- Szerintem is hagyjuk máskorra a maradékot. Az már úgysem valószínű, hogy itt megtaláljuk, hiszen tényleg túl fiatalok lehettek a kérdéses időben - állt ki barátja mellett Harry, mert már nagyon elment a kedve az egészségtől. - Holnap úgyis korán kelünk, hogy a többiek ne kérdezősködjének. Még McGalagonytól is távozási engedélyt kell kérnem szombatira.

Az igazgatói iroda felé haladva Harry azon gondolkozott, hogy mondja el Dumbledore portréjának a híreket az McGalagony professzor jelenlétében.

- Kviddics.

A köszörny nyomban félreugrott a jelszó hallatán, és a fiú a lépcsőre lépett. Az iroda ajtaja magától feltárult, amikor megállt előtte. Egy varázsló állt az igazgató mellett az ajtóban, és éppen elköszönt tőle. Talárján a Mágiaügyi Minisztérium és a Roxfort címerét egyaránt viselte.

- Vizontlátásra. Akkor a megbeszélte időpontban jelentkeznek az embereim a kérdőívekkel.

- Már alig várom. - A tanárnő összeszorított ajkain feszült mosoly látszott. A férfi szigorúan végigmérte Harryt, majd a lépcsőre lépett, és eltűnt a fordulóban.

- Jó napot kívánok.

- Mi járatban van itt, Potter? Jöjjön be, és foglaljon helyet.

Az igazgató nő leült az asztalához, Harry pedig elhelyezkedett az íróasztallal szemben álló karosszékekben. Tekintete nyomban Dumbledore professzor falon lógó portréját kereste. A volt iskolaigazgató békésen szundított díszes, aranyozott keretében.

- Tanárnő, ki volt ez az ember?

- Megzavarta a két címer? Nem csodálom. Az Iskola Felügyeleti Bizottság, ezentúl a minisztérium hatáskörébe tartozik. Most értesítettek, hogy mikor érkeznek a munkám felmérését végző hivatalnokok. Remélem legalább önben, és a házam többi tanulóiban nem kell csalódnom, és problémák nélkül lezajlik ez a rémes tortúra.

- Mindent megteszek, ami rajtam múlik - ígérte Harry. - Miért van erre szükség?

- Más is pályázott az iskola igazgatói posztjára, méghozzá a minisztériumból. - Minerva McGalagony mélyet sóhajtott, és arcán átfutott egy fintor. - Ráadásul az illető nem más, mint Dolores Umbridge.

- Csak ezt ne! - nyögött fel Harry kétségbeesetten. - Ugye nem nyerhet a tanárnővel szemben?

- Mindent megteszek, amit csak tudok, és gondolhatja, hogy a tanári kar is minden erejével engem támogat. Nem kizárt azonban, hogy ez kevés lesz. Elengedhetetlen a diákok megfelelő hozzáállása, ha meg akarjuk védeni az iskolát attól a kibírhatatlan, hataloméhes perszónától.

Harry gondolataiban motoszkálni kezdett valami.

- De ha megtudják, hogy...

- Így van - vágott a szavába az igazgató. - Ha kiderül, hogy Dumbledore professzor után én is kivételezem önnel és a barátaival, akkor komoly veszélybe kerülhet az igazgatói pozíció. Márpedig ha ő nyer, az mindnyájunk számára végzetes következményekkel járhat.

- Megígérem, hogy elkerülünk minden feltűnést, McGalagony professzor.

- Nagyon megköszöném. Tehát miért jött?

- Szeretnénk hétvégén ismét elhagyni az iskola területét. - A fiú a földre sütötte szemeit zavarában, hiszen éppen az imént ígérte meg, hogy kerülni fogja a feltűnést. A tanárnő szigorú tekintetét látva folytatta. - Komoly okom van rá, hogy ezt tegyem. Biztosíthatom róla, hogy nem megyünk emberek közé, és nem mutatkozunk nyilvános helyen sem. Nem fog meglátni senki.

- Hát jó, legyen. Remélem, tudja, mit cselekszik. Van még valami?

Harry elbátortalanodva az alvó portré felé sandított.

- Mindig alszik? Mármint Dumbledore professzor.

- Ó, ha beszélni kíván vele, csak keltse fel nyugodtan. Szólítsa meg bátran! Addig átmegyek a könyvtárszobába, ha végzett, jöjjön utánam. Már régen meg szerettem volna mutatni önnek.

Amint becsukódott az egyik sarokból nyíló, vörös bársonnyal borított ajtó, Harry a festmény elé lépett.

- Dumbledore professzor! - A képen pihenő varázsló meg sem moccant, békésen szuszogott tovább. Így hát hangosabban próbálkozott. - Uram, ébredjen! Dumbledore professzor úr!

- Igen? Ki az? - rebbent fel a volt iskolaigazgató. Amint felismerte, ki szólítja, szívélyes mosoly terült el ráncokkal barázdált arcán. - Üdvözöllek Harry! Örülök, hogy látlak.

- Én is örülök, uram.

- Történt valami érdekes?

Az élénk kék szemek fürkészően szegeződtek rá.

- Igen uram. Megismerkedtem a fivérével. - Az igazgató figyelmesen várta a folytatást. - Mesélt a szüleimről - a fiú habozva folytatta -, és arról is, hogy mi történt a támadáskor..

- Valóban?

- Felajánlotta a segítségét is R.A.B. kilétének megfejtéséhez. Holnap kell újra felkeresnünk. Remélte, hogy már tud nekünk mondani erről valamit.

- Szóval segít. Ez jó hír. Jót fog tenni neki is, ha kicsit kiszakad a magányból - morfondírozott félhangosan az idős mágus. - Ha megtudtál valamit, fiam, kérlek, oszd meg majd velem is légy szíves.

- Természetesen, uram. - Harry látta, hogy a professzor lezártnak tekint a beszélgetést. - Vizontlátásra!

- Sok sikert, Harry! - mosolygott rá Dumbledore professzor, majd ismét elfészkelődött kényelmesnek sejtethető ülőalkalmatosságán, és folytatta a szunyókálást.

Harry a könyvtár ajtaja felé fordult, amely mögött Minerva McGalagony néhány perccel ezelőtt eltűnt. Most vette csak észre, hogy a vékony, arany hímzéssel borított vörös kárpiton a Roxfort és a Griffendél ház címere díszlik. Az ajtót kitarva pompázatos látvány tárult a szeme elé. Az apró helyiséget plafonig érő, bordó fából készült könyvespolcok borították. A köteteket egyforma, vörös-arany bársonykötésbe burkolták, gerincükön díszes, aranyozott betűkkel szerepeltek a szerzők és a címek. Albus Dumbledore-nak és igazgató elődeinek magánkönyvtárát látta maga előtt. A tanárnő letette a kezében tartott kötetet, és hozzá fordult.

- Ha átnézték a nyilvános könyvtári állományt, az archív könyv gyűjteményt, és a zárt részleg műveit, szívesen látom önt és a barátait itt, ha még mindig vannak megválaszolatlan kérdéseik.

- Köszönjük, tanárnő. Hermione el fog ájulni! - mosolygott rá Harry.

Amikor este a klubhelyiségben üldögélve elmesélte, milyen az igazgatói magánkönyvtár, Hermione valóban teljesen bezsongott. Látszott rajta, hogy alig várja a pillanatot, amikor végre beteheti oda a lábát. Harry még elismételte Ginnynek a legutóbbi út előtti intelmeit, amit a lány már sokkal jobban viselt, mint előző alkalommal. Megnyugtatták, hogy ezúttal már biztosított helyre mennek, ahol a múltkor sem esett bajuk.

Másnap hajnalban még alig pirkadt, amikor Harry magához vette immár szokásosnak mondható „bevetési” felszerelését. Az ajtóban még utoljára végig futott a listán: Ginny medálja, anyja pálcája, apja köpenye, a páncélozott talár, kifogyhatatlan kulacs és a Hermione által készített karkötő. Kilépett a folyosóra.

Társaival ismét a Godric's Hollow melletti dombtetőre érkeztek. Mivel mindent rendben találtak, lesétáltak a kora reggeli napfényben fürdő faluba. Hermione a biztonság kedvéért kiábrándító bűbajt bocsátott mindhármukra, amit szerencsére pont ezen a héten tanultak Flitwick professzor óráján. Azon már senki sem lepődött meg, hogy első alkalommal csak a lánynak sikerült jól végrehajtania a varázslatot.

Aberforth Dumbledore éppen pirítóst reggelizhetett, amikor a háza elé értek, mert a felpattanó ajtóban pálcával és pirítóssal felfegyverkezve fogadta őket. Zavartan tessékelte be őket a házba. Látszott, hogy nem szokott hozzá a látogatókhoz.

- Korán kidobott benneteket a jó puha Roxforti ágyikó - morogta maga elé teli szájjal, miközben visszaült a tányérja mellé.

- Jó reggelt, és jó étvágyat! - udvariaskodott Hermione. - Nem akartuk megzavarni, visszajöhetünk később is.

A két fiú tanácstalanul álldogált mellette. A férfi legyintett egyet, és intett, hogy foglaljanak helyet. Az utolsó falat ételt a széke mellett várakozó Spotty elé tette, aki miután gyorsan befalta, gazdája ölébe telepedve, dorombolva elterült.

- Gondolom, a hírekért jöttetek. - A férfi vesébe látó tekintete sorra végigmustrálta őket. - Hát vannak híreim. Sőt, nem is akármilyenek!

- Megtudta kicsoda R.A.B.? - kapta fel a fejét Harry.

- Regulus Arcturus Black. Ehhez kétség sem férhet, hiszen halálfaló volt, és ti Voldemorthoz közel álló személyt kerestetek ezzel a monogrammal.

- Hogy erre nem gondoltam! - csapott a homlokára Harry. - Eszembe sem jutott, hogy Sirius öccse is lehetett...

- Ugye, hogy át kellett volna még nézni azt a pár iskolai évkönyvet?! - vágta a fejükhöz szemrehányóan Hermione.

- Honnan tudta meg? Kivallatott egy halálfalót? - nézett a varázlóra mélységes tisztelettel Ron.

- Akár úgy is mondhatnám, de nem ez a helyzet. Beszéljünk inkább arról, hogy ez a név mi okból volt annyira fontos nektek?

- Egy elveszett tárgyat keresünk, ami feltehetően az ő birtokában volt. Tudja, Sirius volt a keresztapám, és vele kapcsolatban - felelte Harry óvatosan, de érezte, hogy igencsak sántít a hazugság. Ha csak egy kicsit is hasonlít a férfi a bátyjára, nyomban átlát a szitán. Aberforth Dumbledore azonban csak megrántotta a vállát.

- Talán jobb, ha nem is tudok semmiről, legalább nem fogok belekeveredni.

- Nagyon sokat segített, uram - örvendezett Hermione.

- Köszönjük - vigyorgott lelkesen Ron.

- Megengedi, hogy máskor is felkeressük? - nézett Harry kérdően a férfire, amikor már az ajtóban álltak.

- Persze nem akarjuk folyton zaklatni! - helyesbített rögtön a lány. - Csak ha valamit esetleg ismét nem tudnánk megoldani...

- Hát jó. Végül is örülök, hogy segítettem. Legalább utólag a bátyám kedvére teszek...

Azzal köszönés nélkül bevágta mögöttük az ajtót.

A Roxfortba visszatérve a talán utolsó verőfényes, őszi szombat délutánt kihasználva kiültek a tó partjára. Harry a Hercegtől - még mindig szívesebben emlegette így, mint Pitonként -, tanult *Disaudio* bűbájjal megakadályozta, hogy bárki kihallgathassa őket, aztán a tárgyra tért:

- Bár nem gondoltam, hogy egy ilyen komoly tettet egy ennyire fiatal halálfaló véghez vihetett, úgy tűnik, végre nyomon vagyunk.

- Csakhogy még nincs meg a medál! - szúrta közbe Hermione, letörve a fiúk lelkesedését.

- Lehet, hogy a Grimmauld téren van - vetette fel Ron.

- Igen, ez előfordulhat. De oda elég bajos lenne csak úgy beállítani, miután Bellatrix Lastrange is bejáratos lehet a házba - folytatta a lány. - Ezt alaposan meg kell szervezni!

- Szerintem, mielőtt bármit tennénk, faggassuk ki Siport. Ha valaki, akkor ő bizonyára látta a medált. Dobbyt pedig előre küldhetnénk felderíteni a terepet.

- Mit képzelsz, Ron?! Ez veszélyes lehet! Nem használhatjuk így ki őket! - csattant fel Hermione.

- Nem szívesen kockáztatom senki testi épségét, bár Siporé aggaszt a legkevésbé. Ugye nem gondold komolyan, hogy bántani akarjuk? Kikérdezni viszont mindenképp érdemes, hiszen sokat tudhat. Ezt te sem tagadhatod, Hermione! - Harry eltökélten nézett a lányra.

- Aztán jó lesz, ha tudjátok, hogy hol a határ! Nélkülem nem kezdhettek el!

Hermione dülva-fülva távozott, és beült a könyvtárba, hogy átlapozza a maradék iskola évkönyvet. Remélte, hogy este lesz mit a fiúk orra alá dörgölnie.

Éjfél felé már mindenki más nyugovóra tért. Már csak a Harry és Ron üldögélt halkán beszélgetve a Griffendél klubhelyiségében, amikor végre belépett Hermione. Látszott rajta, hogy még mindig haragos a délutáni nézeteltérés miatt.

- Tessék, itt van az iskolai évkönyv másolata: *Regulus Arcturus Black*. Ennyit a lustaságotokról!

Hermione szó nélkül a két fiú orra elé ejtette a pergament, és durcásan leült az egyik fotelbe. Ron mellé telepedett, és mikor a lány elfordította az arcát, összekacsintott barátjával, és mindketten térdre vetették magukat előtte a vörös-arany mintás szőnyegen.

- Bocsáss, meg kérlek! Tudod, hogy mi nem vagyunk olyan jólelkűek, mint Te, akármennyire igyekszünk is. Ha akarod, bocsánatot kérünk még Siportól is! - szavalták kórusban.

- Sőt, a Roxfort összes manójától, előre és visszamenőleg is! - tette hozzá bocsánatkérően Ron.

Hermione arca pirosra váltott - részben zavarában, részben a visszafojtott nevetéstől -, de úgy tett, mintha, még mindig haragudna.

- Akkor gyérünk! Harry, kérd meg Dobbyt, hogy szólítsa őket szépen sorban! Máris kezdhetitek!

Erre aztán Ron olyan bugyuta képet vágott, hogy végül mindhárman a hasukat fogták a nevetéstől. Miután sikerült megbékélni, Harry a Black-ház manóját szólította:

- Sipor!

- Parancsolj, kedves uram! - A malacorrú, vézna manó földig hajolt, amint megjelent a helyiségben. Ajkán gúnyos mosoly játszott, miközben tovább motyogott maga elé. - A nyomorult vakarcs azt hiszi, parancsolgathat Sipornak. Ha ezt az én drága úrnóm látná...

- Sipor, most válaszolnod kell néhány kérdésemre - fordult hozzá a fiú, megpróbálva figyelmen kívül hagyni, amit hallott. - Csak a színtiszta igazat mondd, és ne titkolj el semmit!

A manó alázatosan bólintott, majd lehajtott fejjel tovább motyogott maga elé:

- Sipor sohasem árulja el a Black-család titkait ezeknek a korcsoknak!

- Láttál valaha egy arany medált, amelyet cifra „M” betűs címer díszített? Feltehetőleg Regulus Black birtokában volt. Mit tudsz róla? Hol van most?

- Sipor nem érti, mit akar tőle Harry Potter. A Black-ház mindig gazdag volt, sok ékszert lehetett ott látni a régi szép időkben. Sirius Black azonban mindent kidobott. Uram is látta a takarítást.

- Tudom, hogy több dolgot is elloptál és eldugtál! Biztos vagyok benne, hogy emlékszel erre a medálra. Regulus Blacknél, vagy a szobájában kellett lennie.

- Valóban volt egy medalion, amit asszonyom jó kisfia őrizgetett. Hogy hol tartotta, azt nem tudom, mert csak egyszer láttam nála. A halála előtti este történt. Amint észrevette, hogy nézem, gyorsan a talárjába rejtette. Többet nem tudok.

A manó szenvedő képe elárulta, hogy nem szívesen adja ki az információkat. Arca láttán Ron kajánul elvigyorodott, de rögtön úrrá lett arcvonásain, amint észrevette, hogy Hermione haragosan összevonja a szemöldökét.

- Melyik volt Regulus szobája?

- A fiatalúr pontosan áruló bátyja szobájának szomszédságában lakott - felelte a manó elkínzott arccal. Gazdájának nem hazudhatott, de rettentően szenvedett tőle, hogy beszélnie kell.

- Jól van Sipor. Visszamehetsz a munkádhoz, de ne feledd, hogy tilos elhagynod a Roxfort területét! - A manó egy pillanat alatt köddé vált, Harry pedig a barátaihoz fordult. - A héten ki kell találnunk, miképpen juthatunk be a Black-házba, hogy átkutassuk Regulus Black szobáját. A következő hét végén kell megpróbálnunk, mielőtt Bellatrix Lastrange megelőz minket. Remélem, még nem késtünk el.

- Megkérdezhetnénk Remus Lupint, hogy elkísérne-e minket. Beszélek Tonksszal, hogy már visszatért-e a küldetéséről - javasolta Hermione.

- Jó ötlet! - lelkesedett Harry, Ron azonban rögtön lehűtötte.

- Ne feledjétek, hogy megígértük Hagridnak, és Charlie-nak a sárkánylátogatást is. Ginny folyton rágja a fületem, mert Hagrid minden találkozásuk alkalmával rákérdez.

- Péntek délután lemehetünk, ha kész az összes házi feladatotok - zárta le a témát szigorúan Hermione. Ez ellen a többieknek sem lehetett kifogása.